

ikke, og man kan derfor paa ingen Maade benytte Kjøbenhavns Befæstning som Grund imod at vedtage Forandringer i Hærløven. — Jeg har kun et Par Ord at sige til det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen). Han fremhævede, at Lovforslaget ikke fra Først af havde været ledsaget af et Budget, hvilket derimod havde været Tilfældet med Marinens Lovforslag. Det er ganske rigtigt, men Grunden dertil er nærmest den, at det var umuligt at faae ubregnet Budgettet saa betids, at det kunde følge med. Det tager unegtelig nogen Tid, naar et Budget skal være någagtigt, at faae det færdigt, og af den Grund kom det først i December Maaaned. Det maa vel erindres, at Militærkommissionen endte sine Forretninger meget kort Tid, før Rigsdagen traadte sammen. Det ærede Medlem troede ligeledes deri, at Budgettet først var blevet angivet til den Sum af 9 Mill. Kr., at finde en Grund til at antage, at 9 Mill. var den Sum, som Regjeringen havde tænkt sig som den, der var til at afse; men det er ingenlunde Tilfældet; thi Regjeringen har jo ogsaa samstemmet med det Lovforslag, der i sin Tid kom fra Landstthinget. Dette Lovforslag, som saa ofte har været omtalt idag, vilde rimeligvis paa ingen Maade blive syndrørlig billigere end det af mig fremsatte. I alle Tilfælde vil Forskjellen være meget ubetydelig. Altsaa Regjeringen har allerede dengang været sig bevidst, hvor stor en Sum man kunde tænke sig, Gjennemførelsen af den nye Hærløvilde kræve. Det ærede Medlem beklagede endvidere meget, at jeg skulde have henvist Forslaget til Fællesudvalget. Jeg har aldrig sagt, at jeg ønskede, at Forslaget maatte komme til et Fællesudvalg. Jeg har kun berørt, at jeg antog, at man neppe vilde komme til en Overensstemmelse før paa et senere Stadium, maaske først paa det sidste, men at jeg skulde ønske, at Overenskomst først naaedes der, har jeg aldrig udtalt, og det kunde heller ikke være min Mening. Jeg vilde naturligvis meget foretrække, at Enighed naaedes forinden, saafremt dette var muligt, og jeg kan heller ikke finde, at Folkethinget har mistet saa godt som hele Indflydelsen paa Lovudkastet nu, naar det gaar over i Landstthinget. Det maa jo komme tilbage til Folkethinget, naar Landstthinget ikke skulde vedtage det, saaledes som

det nu kommer derind, og det tror jeg dog, at vi Lo idetmindste ere enige om ikke godt kan forubsættes. Naar det nu kommer tilbage her til Folkethinget, er der jo Anledning til paany at diskutere det, og jeg haaber da, at den Behandling vil føre til et betydeligt bedre Resultat end ved de første Behandlinger, og maaske til et saadant Resultat, at Landstthinget da kan gaa ind derpaa. Jeg tror omtrent, at det er de Bemærkninger, som det kunde være magtpaaliggende for mig at inødbegaa. Jeg skal i alt Fald ikke lægge mere Beslag paa det høie Things Tid, da det allerede er temmelig sent, og jeg skal derfor slutte med at anbefale, at Lovforslaget maa blive vedtaget til Overgang til Landstthinget, saaledes som det nu foreligger, uagtet Formen er overmaade lidet heldig. (Holstein-Ledreborg: Og Indholdet endnu værre.) Ja, og Indholdet ogsaa mindre godt.

Rjær: Det er kun nogle korte Bemærkninger, jeg vil gjøre specielt til den meget ærede Minister, hvis Udtalelser idag paa et enkelt Punkt kun kunde glæde mig, idet han nemlig var enig med mig i, at Invaliderne hidtil ikke ere blevne behandlede godt. Men jeg maa tilføje, at min Glæde tabte sig noget, dengang den meget ærede Minister gjorde mig Behreidelser for, at jeg ikke havde gjort Noget i saa Henseende, og lod mig vide, at jeg kunde have benyttet det private Initiativ til at indbringe et Lovforslag i saa Henseende, og han knyttede dertil den efter min Mening temmelig spydige Bemærkning, at det var bedre end at holde smukke Taler. Men jeg vil sige til den ærede Minister, at, naar han erkjender, at man har en Synd paa sig i saa Henseende ligeoverfor Invaliderne, som man nu har haaret paa siden 1848, saa skylder den ærede Minister mere end noget Medlem her i Thinget at indbringe Forslag her i Thinget. Det forekommer mig altsaa, at hans Adresse alene af den Grund ikke er rigtig, men den er urigtig ogsaa af en anden Grund. Jeg vil lade den ærede Minister vide, at hver Gang vi have haft militære Spørgsmaal for saavel som Spørgsmaal om Invaliderne, har jeg gjort, hvad jeg kunde for at forbedre deres Stilling, og jeg har ogsaa deltaget i ikke saa faa Kampe, og det meget alvorlige Kampe, for at faae